

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον απαριθμούντες χρόνον
εδρεόμεν και πάλιν στήν γγην των ΙΙ καρθενώνων.

Στὸ χίλια κι ἑνιακόσα δεκαέξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ' κ' τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκ' ε' φράγκα και' στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομεῖων τέλη.

Δύο μηνὸς Ἀπριλῆ,
φῆμαι πολλὰ και θρόλοι.

Χίλια και τρακόσα κι' ἑβδομήντα κι' ἔξη,
ἔγερσις Λαζάρων, ὦχ! ἀμάν κι' ἄς φέξη.

Πάλι πένθιμη ρέιμα στοῦ Τρικούπη τὸ μνημα.

Στὸ μνημόσυνό σου πάλι
κόσμου δάκρυα πικρά,
μνήμη τὸν καλεῖ μεγάλῃ,
ποῦ δὲν ἔμεινε νεκρά.

Μὲ ψυχῆς ἀνατριχίλα
κόσμος γύρω σιωπῇ,
κι' εὐωδίας γιὰ σὲ σκορπᾷ
μέσ' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα.

Μὰ στὸν κόσμον, ποῦ ποῦ
τέτοια λέει μιὰ φωνή.

Ποῦναι σήμερα νὰ βλέπῃ τόσαις πίκραις και πλ.,
Κυβερνήσεις ὅπως ὅπως και Παρασυναγωγαίς;
Ποῦναι σήμερα νὰ βλέπῃ πῶς βαθὺς μᾶς τρώει πόνος,
και πῶς ἓνας μαῦρος φθόνος,
ὅπου' μάρανε και τοῦτον, πάλι μαίνεται σὰν πρῶτα,
και μολύνουν τὸν ἀέρα τὰ φαρμακερὰ του χνώτα.

Μὲ τὸ ρῆμα τὸ μεγάλο' μπρὸς' στὰ μάτια μας στηλώσου,
κράξε πῶς ψυχῶν γενναίων δὲν θὰ ξεχασθοῦν ἀγῶνες,
φάναξε πῶς τέτοιοι τάφοι σὰν και τοῦτον τὸν 'δικό σου
γίνονται ζωῆς μνημεῖα, γίνονται Λαοῦ διαφῶνες.